

Teaser Charm 32

Onderweg...

Hoewel nauwelijks merkbaar was de lente aangebroken. Het werd weer iets langer licht, en de zwart-wit tinten waarin de winter ingekleurd werd, werd langzamerhand doorbroken door wat kleur. Kleur van de tere knoppen die in de kleine bosjes tevoorschijn kwamen, teer groen waarin de eerste bloemetjes zouden gaan groeien. Desondanks was het nog steeds koud, en trokken ze momenteel noordelijker. Een gebied waarin voedsel des te schaarser zou zijn, en een groep als deze niet of nauwelijks zou kunnen onderhouden, ondanks alle kennis en kunde van de jagers in de groep aanwezig. Echte bomen groeiden er niet, wat ook het welkome vuur vaak onmogelijk maakte. Ze waren onderweg naar een volgende staf, een volgende oude wijze, opdat dat wat het bestaan van deze wereld en de Droomwereld bedreigde een halt toegeroepen zou kunnen worden.

Sinds een dikke week waren ze onderweg. Er was in de Glimmende Ekster heel hard gewerkt om daar te handelen voor genoeg voorraden voor de vervolgreis. Gelukkig hadden ze daar goed gegeten en gedronken, en hadden ze ten minste op een volle maag verder gekund. Echter, alle positieve onderhandeling ten spijt, was de handelaar die toegang had tot de voorraden, gedood door iemand in de groep. Dat maakte dat er geen voorraden waren, behalve de schaarse voorraden voor een halve week die ze nog los hadden kunnen peuteren bij de Glimmende Ekster zelf. Josje en Ronja hadden een forse taak als kwartiermeester, aangezien zij verantwoordelijk werden gemaakt voor het beheren en uitdelen van de rantsoenen.

Pratend Hart had, vlak voor vertrek uit de Glimmende Ekster een aantal bevelen eruit gedaan. In de weken die zouden volgen zou er een tekort aan rantsoenen ontstaan, zo was de verwachting. Een aantal van de aanwezigen konden bidden tot de Muskusos voor voedsel, en zouden elke ochtend bidden voor het maximum wat ze te bieden hadden. Echter nog steeds zou dat onvoldoende zijn voor een groep van ruim 60. Ze liet een brancard maken, zodat afwisselend degenen die voor voedsel konden bidden, tussendoor konden rusten om vervolgens die dag, wanneer hun energie dat toeliet, meer rantsoenen te genereren door gebed. Ze verordonneerde ook dat er onderscheid gemaakt zou worden tussen wie het best doorvoed zou worden. Jagers eerst, aangezien zij, waar het maar kon, moesten bij jagen. Zij zouden ook zo nu en dan van de groep af moeten bewegen om wild te kunnen vangen en meer kilometers maken. Vervolgens de vechters die dichtbij vochten, en de magiërs die in direct gevecht schade konden doen, zoals een Mordechai met zijn zelfontbranding. Het was immers nog steeds gevaarlijk gebied. Boogschutters, genezers, priesters, magiërs gericht op onderzoek konden vaker een maaltijd missen. Ze gelastte in dat er de eerste week de meeste kilometers gemaakt zouden worden, omdat de voorraden uit de Glimmende Ekster ze de eerste week nog fit zou houden.

En nu was het de achtste week, en ging het richting het einde van de dag. Er moest kamp opgeslagen worden, wat in deze groep makkelijk ging. Iedereen had zijn taken, en was er goed op ingespeeld.

Pratend Hart keek zorgelijk de groep rond. Zoals elke avond liep ze een korte ronde door de groep, bij de verschillende subgroepjes langs, om klachten en bevindingen te horen en zelf wat bemoedigende woorden te spreken. Ze wist dat ze niet populair kon zijn met haar beslissingen, en het verbaasde haar dat er nog geen openlijke mouterij was geweest. Langzaam maar zeker werd de honger voor iedereen voelbaarder. Ondanks alle inspanningen was er niet genoeg voor allemaal, en niemand was verzadigd. Snel deed ze een schietgebedje voor geluk naar de Grote Geesten. Even verderop zag ze Lanelle staren naar de grond, en op weg naar haar passeerde ze Anarion.

Met zijn ogen gesloten zat Anárion onder een boom, met zijn gezicht richting de zon. "Hoe gaat-ie met jou?" vroeg Pratend Hart. "Mwoah... Probeer de honger weg te mediteren. Mei Ling zei dat dat kon..." antwoordde Anárion. Hart zuchtte, en glimlachte meewarig. "Red jij het wel?" vroeg ze, "wat nu als je als aanvoerder van de vechters in actie moet komen?" De zonne-elf haalde zijn schouders op zonder zijn ogen te openen. "Het heeft niet zoveel nut als ik iets meer zou eten..." antwoordde hij, "want Súrewen hoort bij de priesters, en die krijgen het minst. Ik heb er dan net zo veel last van." "Oh ja... Da's waar ook..." zei Pratend Hart. De ogen van de elf gingen open, en hij keek Hart analyserend aan. "Red _jij_ het wel dan? "Och ja..." antwoordde Hart en keek naar de grond. Anárion glimlachte veelbetekenend. Toen werd zijn blik ernstiger, en hij zei: "Waarom denk je dat die handelaar bij de Ekster is omgelegd? Is dat dom, onhandig of impulsief handelen geweest, of hebben we een saboteur in ons midden?" "Geen idee... Ik mag het niet hopen," antwoordde Hart, "het kan van alles wat zijn". "Ik hoop dat het geen sabotage is. Misschien ben ik wel te lang van Noreyanar weg, en word ik langzaam paranoïde. Kan ook..." zei Anárion met een knipoog. Hij sloot zijn ogen weer, en richtte zich weer tot de zon. "Hou je taai, lieverd," zei hij. Pratend Hart glimlachte en liep verder, denkend aan hun nieuwste aanwinst, Seitsemän.

Seitsemän sloop over de rotsige ondergrond. Het begon al aardig laat te worden, maar hij was vast van plan om zijn nut voor zijn nieuwe stam te bewijzen. Eindelijk zag hij de prooi waarvan hij wist dat deze in de buurt moest zitten. Hij had onderweg al een paar hoopjes geitenkeutels gezien en ruim honderd passen verderop stond de kleine kudde wilde geiten zich nietsvermoedend tegoed te doen aan een van de schaarse plukjes gras. Seitsemän sloop voorzichtig nog wat dichterbij en zag ineens de lynx die de kudde ook besloep. Hij vloekte zachtjes maar hartgrondig en had meteen spijt. Hij zou niet meer vloeken, dus verbeterde hij het snel naar 'schijtharing'. Hij vond het een beetje vreemd, maar elke stam heeft wel een paar rare regels. Een beetje op zijn woorden letten was wel het minste wat hij kon doen voor deze lieden die hem mee hadden genomen vanuit de 'Glimmende Ekster' en hem van een leven lang werken voor de familie Edelmaan hadden gered.

De lynx veranderde het spel. Hij kon niet meer dichterbij sluipen, maar de kans dat hij de geiten zou missen van deze afstand was aanzienlijk. Normaal gesproken zou hij zijn pijlen hebben gespaard, maar zijn maag overtuigde hem om het toch te proberen. Hij legde aan en schoot. Hij raakte een geit in de flank en het arme dier had geen kans meer om te vluchten voor de lynx die op hetzelfde moment aanviel. Seitsemän legde nogmaals aan en schoot op de lynx, maar miste. De lynx koos echter eieren voor zijn geld en vluchtte, de bloedende geit achterlatend. Seitsemän liep naar de geit toe en beëindigde haar lijden. Het was een mager exemplaar, maar ze zou toch met enthousiasme worden ontvangen. Seitsemän dankte de geesten met een paar korte zinnen, pakte de geit op en begon aan de tocht terug naar zijn stam. Hij was laat, dus het werd waarschijnlijk weer een korte nacht. Waarschijnlijk zou hetzelfde gelden voor Das.

Met een frons knielde Helpende Das neer bij zijn laatste strik. Het aas was weg, en de val was gesprongen – maar een prooi was er in geen velden of wegen te bekennen. Sporen waren er nauwelijks te zien op de koude, harde grond, maar een plukje haar aan een van de takken bevestigde zijn vermoeden. Vos. Alweer.

Met een zucht stond hij op, waarna hij terug naar het kamp begon te lopen. Drie magere hazen bungelden er aan de riem over zijn schouder; een schamele buit voor de zestien strikken die hij gisteravond had gezet. Wild was schaars hier, en door het reizen had hij geen tijd de wildpaden te leren kennen. Maar toch had hij meer verwacht. Het zou weer een hongerige dag worden.

Op een open plek bleef hij even staan om naar de sterren te kijken. Ze waren nauwelijks zichtbaar meer; de dag zou weldra aanbreeken. Maar het firmament vertelde hetzelfde verhaal als de kou en de schaarste: elke dag reizen bracht hem en Eekhoorn dichterbij huis. En dat was beslist niet zo'n fijn idee als het drie jaar geleden, toen ze vertrokken, geleken had.

Maar ja, wat deed je eraan? Het was de weg van de stam en dus de zijne. Overleven, in elke betekenis van het woord. Das beet zijn tanden op elkaar en begon weer te lopen, naar zijn stam en daarin Josje. Hij had één troost: als hij zijn vader mocht geloven, was 'niet dood gaan' zijn enige talent.

Bezorgd roerde Josje in de pan met... tjsa, inmiddels was het meer water dan inhoud. Gelukkig had ze geleerd dat ook water de honger stilt, voor even dan tenminste. Toen ze vertrokken uit de Glimmende Ekster leek het zoveel, maar het voedsel verdween als sneeuw voor de zon. Waarom had Pratend Hart ooit haar gevraagd hiervoor? Ze kan best koken, maar van rantsoenering heeft ze helemaal geen verstand. Dat bleek wel de afgelopen dagen. Er werd tegen haar geschreeuwd en gesmeekt om meer eten, maar ze heeft inmiddels geleerd onverbiddelijk te zijn. Het helpt ook dat er inmiddels gewoonweg niet meer eten is om uit te delen. Pratend Hart's verdeling van het voedsel is geen fijne, maar wel een verstandige. Josje hoopte maar dat ze snel weer bij een nederzetting komen, waar ze kunnen handelen. Ze hadden wel eerder honger gekend, de woestijn rond de Necropool staat in haar geheugen gegrift. Maar daar was het tenminste warm...

Ze staat op om te kijken of de jagers al terug komen. Even wordt het zwart voor haar ogen. Wanneer had ze zelf eigenlijk voor het laatst gegeten? Ach, dat maakt niet uit. Hopelijk hebben de jagers vandaag meer geluk dan gisteren... Anders weet ze echt niet hoe ze morgen al die monden moet voeden. Ze wierp een blik opzij en daar liep Lanelle...

Lanelle staarde naar de grond terwijl ze liep. Ze had al dagen niet gegeten. Anderen waren veel essentiëler voor het overleven van de stam dan zij. Ze gaf altijd haar portie weg aan Indoriël of Isilme als die honger hadden. Het deerde haar niet, Lanelle was niet bang van de hongerdood op haar hoge leeftijd. Ze kon Isilme horen lachen, en dat klaterende geluid was alles wat ze nodig had om door te gaan.

De geur van de lente hing in de lucht. Zowel Lanelle's dochter als haar zoon waren voor het eerst in hun leven met liefde bezig, ieder op hun eigen manier, met hun eigen valkuilen en hun eigen schitterende momenten. Och als hun vader dit toch kon zien...

Naast Isilme's gelach, klonk nu ook dat van Valdemar. Lanelle beet op haar lip. De meesten van de stam wisten dat ze op reis waren om de wereld te redden van het Grote Niets. De droomwereld was onstabiel, maar zou gered kunnen worden door de magische staven te verzamelen van de oude droomwezens Stille Wind, Kille Vlam en anderen.

Maar Valdemar zag dat anders. Hij zou niet rusten zolang er nog necromantie bestond. Het liefst zou hij alle kennis van necromantie met grof geweld vernietigen. Was dat een echo van Morrigan's krachten die hij zo lang bij zich had gedragen? Of een wrok dat hij overgehouden had van de Necropool?

En zo liepen ze verder, de prille elfenliefde zij aan zij met de wens om al het kwaad uit te roeien. Lanelle kreunde en steunde op haar wandelstok. Misschien moest ze toch vandaag maar eens zelf iets eten...

Vanuit de schaduwen slaat Bram het kampement gaande en laat zijn gedachten de vrije loop, terwijl hij even verderop Caelin tegen een boom geleund ziet staan.

Er zijn nachten waarin alles voelt als voorheen, vertrouwd met de groep van vijf dozijn, eenieder met zijn unieke eigenschappen, grillen en grollen. Met niet alleen de gevaren die zijn getrotseerd. Ook de gevaren die nog op ons pad gaan komen, slaan een deken om ons heen van verbintenis, broeder- en zusterschap. Als er drank was, zou het vloeien. Als er muziek was, zou er worden gedanst.

Er zijn dan ook nachten dat wanneer je aanschuift bij een groep het gesprek doodvalt, er snel een ander onderwerp wordt aangesneden een gevoel van niet welkom zijn. Sommige staan dan op en gaan vroeger naar bed dan normaliter. Zou de stress van het sluimerende gevaar inbreken op de integriteit van de eenheid? Of worden er in der schaduwen plannen gesmeed en ben jij daar geen deel (meer) van.

In de lange kille nachten en de opvolgende zware dagen die wij onderweg zijn, schuifelt er iets in de schaduwen. Rillingen schieten over je ruggengraat, denkende dat 'jij' vanuit de hoeken van je ogen wordt gade geslagen. Het moment dat je durft te kijken is het weg; was het maar verbeelding of stond daar daadwerkelijk een schim?

Caelin zat leunend tegen een boom, te kijken hoe Pratend Hart haar ronde maakte door de groep. Een voor één keek Caelin naar de verschillende groepen en zorgen kwamen weer in hem op, zoals ze de laatste dagen steeds vaker deden. Gingen ze het redden? En dan niet alleen qua voedsel, maar ook qua moraal?

Caelin zelf deed wat hij kon. Meldde zich aan voor elke jacht expeditie en als hij niet op pad was nam hij deel aan de patrouilles en wachtdiensten rondom het kamp. Hij voelde het als zijn verplichting, als één van de fittere wezens en met meer ervaring op lange, barre expedities om krachtig te zijn en anderen te ondersteunen. Met werk en daden, maar ook hier en daar met een flauwe grap of afleidende opmerking. Enkelen hier zouden het zeker redden wist hij... maar iedereen?

Zijn gedachten werden verstoord door een hand op zijn schouder. Evangeline kwam naast hem zitten en legde haar hand op de zijne. Een glimlach sprankelde van haar gezicht naar hem en hoewel ze er moe uit zag, gaf dit Caelin weer de kracht die hij nodig had. Ook al was dit waarschijnlijk de slechtste huwelijksreis ooit...

Hoewel normaliter de beestlingen zich bij de grote groep schaarden, was het bij deze tocht anders. Samen met Luna, Doukie en Morgana trok Skunk door de velden en stukken bebossing. Luna en Morgana jaagden voor het eten. Zij waren een stuk sneller en behendiger dan Skunk, wat het makkelijker maakte om het schaarse voedsel te pakken te krijgen. Van een afstandje hielden ze de groep in de gaten. De enige momenten dat ze zich bij de rest van de groep voegden was als ze een grotere prooi deelden.

Als beestlingen hadden ze het hier een stuk gemakkelijker dan in de Baai, wat een grote opluchting was. De orken leken misschien lomp en stug maar voor de beestlingen voelde dit meer als een thuis dan dat ze de laatste jaren hadden meegemaakt. Ze leefde hun leven op instinct, iets wat de beestlingen herkenden en waardeerden. De tijd zou vertellen hoe de rest van hun verblijf in de Groene Landen zou worden. Vanavond hadden ze niet veel te delen, en deze nacht zagen ze Kalme Storm passeren naar het kamp, even verderop.

De nacht begon in te vallen en onmiddellijk daalde de temperatuur op de kale vlakte die haar thuisland was. Ze lag al een uur roerloos te wachten tot vuren van hun voorvaderen in de hemel helderder werden en de dieren van de nacht ontwaakten. Ze sloot haar ogen en voelde hoe haar andere zintuigen scherper werden; de geur van de wind, het koude zand onder haar handen en de geluiden van de nacht, haar allemaal zo pijnlijk vertrouwd. Even keek ze de donkere vlakte over en vroeg zich af waar haar stam zich nu bevond; of zij nog leefde en of ze ook lag te jagen in de duisternis, zo dichtbij maar een wereld ver weg. Dan ritselt er iets in het hol waar ze die middag sporen had aangetroffen en haar gedachten worden naar het hier en nu gehaald. Ze omklemt haar mes en geruisloos richt ze zich op. Ze is één met de duisternis, één met het land, haar thuisland. Maar was dat het nog, haar thuis? De kreten van het dier doorsnijden de nacht en het bloed vloeit warm over de handen van Kalme Storm.

Terug naar het kamp ziet ze een aantal beestlingen verderop. Daar aangekomen zag ze Rob bij Anarion rapporteren. Hoe zou zijn dag eruit hebben gezien?

“Riechst du das?” “Nein, was?” Rob hield zijn adem in terwijl hij zich zo dicht mogelijk tegen de boom aan drukte. Dat verdomde orkentaaltje had hij nooit kunnen ontcijferen. Het werd stil, waren ze weg? Rob draaide langzaam zijn hoofd langs de boom om te kijken of de orken er nog liepen. „AHA! Ich habe das mensch gefunden!“ bulderde de ork die uit het niks al zwaaiend met zijn bijl voor Rob stond. In een flits haalde Rob uit met zijn dolk dwars over het bovenbeen van de ork. „Du Schweinhund!“ kermde de ork en haalde uit met zijn bijl. Rob dook naar beneden, maakte een draaiende beweging en ging er als een speer vandoor.

Achter zich hoorde hij dat iemand hem volgde, waarschijnlijk de tweede stem die hij had gehoord. Snel dook hij weer achter een boom. De tweede ork rende er voorbij en keek om zich heen „Kommen Sie her, Feigling!“ de frustratie was duidelijk te horen in zijn stem. Rob hield zijn adem in en hoorde de ork de verkeerde kant op lopen. Voorzichtig sloop Rob weg zijn oren gespitst of de ork hem niet volgde. Uiteindelijk bereikte hij het beekje wat hij eerder had gevolgd vanuit het opgeslagen kamp. Rob keek om zich heen en tot zijn opluchting leek de ork nergens te bekennen. Hij besloot door de oever van de beek te lopen om de kans groter te maken dat de ze hem niet konden volgen. Halverwege, al ploeterend door de oever, schoot er een gedachte door hem heen „certainly not the easiest road“.

Na een vermoeiende tocht door de beek kwam hij met zeiknatte laarzen weer aan bij het opgeslagen kamp. Gelukkig kon hij Anarion snel vinden en hij rapporteerde waar hij de orken had gesignaleerd. Anarion knikte en bedankte hem voor het rapport. Hij moest gezien hebben hoe vermoeid Rob was en raadde hem aan te rusten. Rob was de laatste tijd maar weinig in het kamp. Steeds vaker trok hij er op uit om de omgeving te verkennen. Het kamp voelde druk, rumoerig en hij had moeite zijn plekje te vinden.

Uiteindelijk vond hij Indy zittend bij een vuur samen met wat anderen waaronder Marathim. Rob knikte naar ze. Indy keek Rob wat bezorgd aan „Rob, are you okay?“ „Long day,“ antwoorde Rob.

Indy knikte, keek hem nog even bezorgd aan en draaide zich weer naar Marathim en ging verder met het gesprek. Rob probeerde het gesprek nog te volgen maar hij kon zijn ogen amper open houden en zakte neer liggend op zijn zij.

Half al in slaap zag hij Josje verderop zitten bij een ander vuur samen met Homm... nee Das. Rob draaide zich naar zijn andere zij en probeerde alsnog te luisteren naar het gesprek tussen Indy en Marathim maar hij was te moe en viel uiteindelijk in slaap.

